

dersøgelseskommissionen ikke reelt overtager efterforskning af de forhold, som afventer udfald af straffesagen, og dermed kommer til at kolliderer med anklagemyndighedens arbejde, er et spørgsmål, som ikke er nemt at besvare.

Det må også give anledning til meget alvorlige overvejelser og betænkeligheder at lade en undersøgelseskommission foretage en konkurrerende undersøgelse og vurdering af spørgsmål, som ville skulle behandles eller allerede var behandlet af domstolene.

Beslutningsforslaget lægger således op til, at der sideløbende foretages en konkurrerende bevisførelse om de samme forhold i henholdsvis en undersøgelseskommission og ved domstolene.

Hvis undersøgelseskommissionens beretning, hvad der efter min opfattelse næppe kan anses for realistisk, måtte foreligge, før en straffesag ved domstolene var afsluttet, ville det derfor med rette kunne gøres gældende, at beretningen ikke kunne lægges til grund som et endeligt billede af de omhandlede forhold, og man måtte derfor afvente domstolenes vurdering og udlægning af hændelsesforløbet.

Kl. 13.55

I det omvendte og efter min opfattelse mere realistiske tilfælde, hvor kommissionens beretning først forelå efter afslutningen af en straffesag ved domstolene, måtte man også spørge, hvilke nærmere formål beretningen skulle tjene. Hvis beretningen i denne situation gav udtryk for det samme billede af de undersøgte forhold som domstolene, ville det således kunne gøres gældende, at undersøgelsen måtte anses for helt overflødig.

Hvis beretningen omvendt gav udtryk for et andet billede, ville det som følge af det ovenfor anførte og efter min opfattelse med rette kunne gøres gældende, at det i alle tilfælde var domstolenes vurdering af hændelsesforløbet, der måtte tillægges afgørende betydning, og at kommissionens beretning derfor ikke ville kunne lægges til grund for videre analyser og konklusioner i sagen.

Sammenfattende er det derfor regeringens opfattelse, at en ordning som den beskrevne må anses for uegnet til at opnå det, som efter loven om undersøgelseskommissioner er et hovedformål med en kommissionsundersøgelse, nemlig over for regeringen og Folketinget m.v. at skabe en klarhed over et hændelsesforløb. Efter regeringens opfattelse er der tværtimod en betydelig risiko for, at en sådan undersøgelse mere ville

være egnet til at skabe usikkerhed og uklarhed og dermed besværliggøre klarlægningen og analysen af Farumsagens forskellige perspektiver og problemstillinger.

Jeg vil herudover pege på, at ordningen efter regeringens opfattelse vil rejse væsentlige principielle spørgsmål i forhold til de berørte enkeltpersoner.

I den forbindelse kan det bl.a. fremhæves, at de implicerede personer sideløbende vil komme til at afgive forklaring om de samme forhold for forskellige myndigheder og efter forskellige regelsæt. Det vil herunder kunne være meget vanskeligt for en person, der er inddraget i straffesagen ved domstolene, at vurdere og overskue, om en forklaring til undersøgelseskommissionen vedrørende f.eks. generelle spørgsmål om proceduren for behandling af visse sager i kommunen ville kunne belaste den pågældende under straffesagen, således at den pågældende derfor skal påberåbe sig sin ret efter loven til ikke at afgive forklaring for kommissionen.

Jeg vil endelig nævne, at det ikke er ganske klart i beslutningsforslaget, om kommissionen skal have adgang til at komme med retlige vurderinger af enkeltpersoners forhold. Det fremgår på den ene side af beslutningsforslaget, at undersøgelseskommissionen ikke ville skulle have til opgave efter lovens § 4, stk. 4, at komme med retlige vurderinger som en del af konklusionen på sin undersøgelse.

På den anden side giver forslaget indtryk af, at kommissionen bl.a. vil skulle vurdere, om der er grundlag for at søge nogle embedsmænd draget til tjenstligt ansvar oven i købet i anledning af de samme forhold, som er genstand for politiets efterforskning. Vurderingen af, om der er grundlag for at søge nogle embedsmænd draget til tjenstligt ansvar, forudsætter, at kommissionen foretager retlige vurderinger.

Der er derfor en åbenbar modstrid i forslaget på dette væsentlige punkt. Justitsministeriet har tidligere gjort klart opmærksom på denne modstrid, uden at det har ført til ændringer i forslaget. Det er muligt, at uklarheden alene skyldes, at forslagsstillerne ikke har foretaget de nødvendige konsekvensændringer, og at meningen med forslaget derfor er, at kommissionen ikke skal have til opgave at foretage retlige vurderinger af enkeltpersoners forhold. Da den manglende klarhed vedrører et meget væsentligt punkt, er jeg imidlertid nødt til at spørge forslagsstillerne: Hvad er meningen med forslaget på dette punkt?